

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De nu gjældende Bestemmelser om Jagt findes i det væsentlige i følgende Lovbud: Forordning af 20. Maj 1840 om Jagten i Danmark §§ 1—3, 6—10, 20—24 og 33—35; Lov af 25. Marts 1851, indeholdende adskillige Bestemmelser om Jagten og Afløsning af Jagtretten §§ 1—12 og Lov af 1. April 1871 indeholdende nogle Bestemmelser angaaende Jagten og Fredning af visse nyttige Dyr.

Medens de før 1840 givne Love om Jagt i det Hele kun havde til Formaal at ordne og værne om Kongens og de privilegerede Stænders Udøvelse af Jagt, giver den fornævnte Forordning af 20. Maj 1840 første Gang nærmere Regler om, hvem Jagtretten tilkommer, og opstiller som Grundsætning, at Grundeieren har Jagtretten paa sin af Jordfællesskabet udfiskede Grundeieendom; jfr. Forordningens § 1. I det Forordningen videre gennemfører denne Grundsætning, sonder den mellem „Enemærke,” hvor Jagtretten tilkommer Grundeieren, (dog ikke paa udfiskede Kjøbstadjorder, der anses som Jagtenemærke til Fordel for Kommunen) og „Fællig,” hvorved forstaaes: ikke udfiskede Jorder paa Landet, hvor Jagtretten er forbeholdt Kongen og de privilegerede Sædegaardseiere; jfr. §§ 3—5. Paa udfiskede Kjøbstadjorder tilkom Jagtretten ifølge § 11 Kongen.

Da imidlertid Jagtretten paa Enemærke ogsaa efter Forordningen af 1840 paa mange Steder tilkom andre end Grundeieren, saavel ifølge selve Forordningen som ifølge ældre jærlige Adkomster, jfr. Forordningens § 7, gaves der i Loven af 25. Marts 1851 Bestemmelser om Grundeierens Ret til Afløsning af Jagtretten, hvor denne ikke var forenet med Eiendomsretten; jfr. Lovens §§ 1 og 8—11. Med Hensyn til Jagtretten paa Fællig var den de privilegerede Sædegaardseiere og Lehnsejere i saa Henseende tilkommende Ret allerede ophævet ved Lov om Udvæjning af Forskellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn m. v. af 20. Juni 1850 § 13. Nu bortfaldt ved Loven af 1851 § 2 ogsaa den Kongen forbeholdte Jagtret paa Fællig og paa ikke udfiskede Kjøbstadjorder; og ved § 3 tillagdes denne Jagtret Kommunen.

Hermed vare Reglerne om, hvem Jagtretten tilkommer, givne, saaledes som de endnu gjælde: Paa Enemærke har Grundeieren, eller hvem der ifølge Loven kan stilles lige med denne, Jagtretten, dog ikke paa udfiskede Kjøbstadjorder, hvor den tilkommer Kommunen; paa Fællig og udfiskede Kjøbstadjorder tilkommer den Kommunen.

Jevnsides med disse Regler om Jagtretten give de nævnte Love om Jagt derhos en Række nærmere Bestemmelser om dens Udøvelse, særlig angaaende Bildtets Fredning. Forordningen af 1840 har allerede saadanne Fredningsbestemmelser, men kun forsaavidt angaar Jagt paa Fællig. Loven af 1851 § 17 udstrækker først Fredningen til ogsaa at gjælde for Jagt paa Enemærke. Loven af 1. April 1871 giver dernæst mere detaljerede Bestemmelser om Fredningens Omfang og i Forbindelse dermed forskellige Bestemmelser om Jagtens Udøvelse samt om Paatale og Straf for ulovlig Jagt og Overtrædelser af Fredningsbestemmelserne, for hvilke fidskes Vedkommende der først ved denne Lov foreskrives offentlig Paatale. Til Loven af 1871 flutter sig en Række Love, indeholdende midlertidige Forandringer i dens Fredningsbestemmelser, nemlig Lovene af 24. Maj 1879, 12. Maj 1882, 17. April 1885, 1. Marts 1888 og 1. April 1891.

Der har allerede længe fra forskellige Sider veist sig Stemmer for væsentlige Ændringer i de gjældende Regler om Jagt. De foran angivne Grundsætninger med Hensyn til, hvem Jagtretten tilkommer, har man vel ikke villet ændre. Derimod har man navnlig gjort følgende Anker gjældende: at der var Trang til en Kodifikation af Jagtlovgivningen; at de gjældende Fredningsbestemmelser vare mindre hensigtsvarende, og at Bestemmelserne om Straf og Paatale burde ændres, væsentlig i stærpende Retning. Og endelig er, navnlig i de senere Aar, den Tanke bragt frem, at Jægerens Antal burde søges indskrænket ved Indførelsen af en Stat paa Jagt, derved at Løsning af Jagttegn stilledes som Betingelse for Udøvelse af Jagt.

Efterat „Danst Jagtforening“ var stiftet i Aaret 1884, har den mellem de Opgaver, som den satte sig til Formaal at virke for, optaget den at søge den bestaaende Jagtlovgivning reformeret. I Vinteren 1889—90 indgav Foreningens Bestyrelse til Indenrigsministeriet et Udkast til en ny Jagtlov med tilhørende Motiver, der var udarbejdet af et ved Bestyrelsens Foranstaltning i dette Æmne nedsat Udvalg, og i hvilket de ommeldte Krav paa Reform var søgte tilfredsstillede.

Indenrigsministeriet har vel ikke kunnet gjøre dette Jagtforeningens Lovudkast til sit. Men ligesom man har kunnet erkjende, at der, særlig paa de af Foreningen paapegede Punkter, var Trang til Ændringer i Jagtlovgivningen, saaledes er ogsaa det af denne indgivne Lovudkast for en væsentlig Del benyttet som Grundlag ved Udarbejdelsen af det her foreliggende Lovforslag.